

DE MEFISTO CLUB

Tess Gerritsen

DE MEFISTO CLUB

the house of books

Oorspronkelijke titel

The Mephisto Club

Uitgave

Ballantine Books, New York

Copyright © 2006 by Tess Gerritsen

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2007 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

J.J. de Wit

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer, BNO, Amsterdam

Omslagfoto

Getty Images/Dave Krieger

Foto auteur

Paul D'Innocenzo

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door
middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 443 1974 3

D/2007/8899/252

NUR 332

Voor Neil en Mary

Dankwoord

Elk boek is een uitdaging om te schrijven, een schijnbaar onmogelijke berg om te beklimmen. Hoe moeilijk het schrijven ook mag zijn, ik voel me getroost door het besef dat geweldige collega's, vrienden en vriendinnen me bijstaan. Allereerst wil ik mijn unieke agent Meg Ruley bedanken en het team van de Jane Rotrosen Agency. Jullie begeleiding is de ster geweest waarop ik heb gekoerst. Ik bedank ook mijn formidabele redactrice Linda Marrow, die elke auteur kan laten glanzen, Gina Centrello voor haar jarenlange enthousiasme, en Gilly Hailparn voor haar vriendelijke aandacht. En aan de overkant van de grote plas heeft Selina Walker van Transworld zich onvermoeibaar voor me ingezet.

Ten slotte moet ik degene bedanken die het langst met me samen is geweest. Mijn man Jacob weet hoe moeilijk het is met een auteur getrouwd te zijn. Toch is hij er nog altijd.

‘En vernietig alle geesten van de verdorvenen, en de kinderen
van de Waarnemers, want zij hebben de mensheid schade
toegebracht.’

Uit *Het boek Henoch* X:15, een joodse tekst uit de
tweede eeuw v. Chr.

1

Ze leken het ideale gezin.

Dat dacht de jongen terwijl hij aan het open graf van zijn vader stond te luisteren naar de ingehuurde dominee die platitudes voorlas uit de Bijbel. Er waren maar weinig mensen gekomen om Montague Saul op deze warme, benauwde junidag de laatste eer te bewijzen, tien of twaalf mensen die bijna allemaal nieuw voor hem waren. De afgelopen zes maanden had hij op kostschool gezeten, en vandaag zag hij sommige aanwezigen hier voor het eerst. De meesten konden hem niet boeien.

Maar het gezin van zijn oom vond hij wel heel interessant. Dat was het bestuderen waard.

Dr. Peter Saul leek sterk op zijn overleden broer Montague: een slanke intellectueel met een bril met ronde glazen en bruin haar dat al zo dun was dat hij wel kaal zou worden. Zijn vrouw Amy had een lief rond gezicht en ze keek telkens bezorgd naar haar vijftienjarige neefje, alsof ze het liefst haar armen om hem heen had geslagen om hem stijf tegen zich aan te drukken. Hun zoon, Teddy, was een jochie van tien met stakerige armen en benen. Een kloontje van Peter Saul, dat net zo'n bril met ronde glazen droeg.

Dan was er nog de dochter, Lily. Zestien jaar.

De lokken die zich uit haar staartje hadden losgewerkt plakten door de warmte tegen haar gezicht. Ze voelde zich kennelijk niet prettig in haar zwarte jurk en ze leek elk ogenblik op de vlucht te kunnen slaan, als een schichtig veulen. Alsof ze overal liever zou willen zijn dan hier op de begraafplaats, waar ze zoemende insecten moest afweren.

Ze zien er zo normaal uit, volkomen doorsnee, dacht de jon-

gen. *Totaal anders dan ik.* Toen keek Lily hem opeens aan en hij voelde een rilling van verbazing. Van wederzijdse herkenning. Op dat ogenblik kon hij bijna voelen hoe haar blik doordrong tot in de donkerste uithoeken van zijn hersenen en alle geheime plekjes inspecteerde die niemand ooit nog had gezien. Die hij niemand ooit nog had laten zien.

Geërgerd wendde hij zijn blik af. Hij richtte zijn aandacht op de andere mensen aan het graf: de huishoudster van zijn vader. De naaste bureu. Bekenden die hier waren omdat het zo hoorde, niet omdat ze op de overledene gesteld waren geweest. Ze kenden Montague Saul alleen als de teruggetrokken geleerde die zijn dagen doorbracht met het bestuderen van boeken en kaarten en stukjes aardewerk. Ze hadden de man niet echt gekend. En zijn zoon kenden ze evenmin.

Na afloop van de plechtigheid plooiden de aanwezigen zich als een amoebe om de jongen heen om hem te overladen met medeleven en hem te laten merken hoe erg ze het vonden dat hij zijn vader moest missen. En dat zo kort na zijn verhuizing naar de Verenigde Staten.

‘In elk geval heb je hier familie om je op te vangen,’ zei de dominee.

Familie? Ja, die mensen zijn familie van me, dacht de jongen, terwijl de kleine Teddy verlegen naar hem toe kwam, aangemoedigd door zijn moeder.

‘Jij wordt nu mijn grote broer,’ zei Teddy.

‘O ja?’

‘Ma heeft je kamer al helemaal in orde gemaakt. Het is de kamer naast de mijne.’

‘Maar ik blijf hier. In het huis van mijn vader.’

Verbaasd keek Teddy naar zijn moeder. ‘Gaat hij dan niet met ons mee naar huis?’

‘Je kunt hier echt niet in je eentje blijven wonen, lieverd,’ zei Amy Saul haastig. ‘Je bent pas vijftien. Misschien zal het je in Purity zo goed bevallen dat je bij ons wilt blijven.’

‘Ik zit in Connecticut op school.’

‘Ja, maar het schooljaar is nu afgelopen. Als je in september

terug wilt naar je kostschool, kan dat natuurlijk. Maar van de zomer blijf je bij ons.'

'Ik blijf hier niet alleen. Mijn moeder komt ook.'

Er viel een lange stilte. Amy en Peter keken elkaar aan en de jongen kon alleen raden naar hun gedachten. *Zijn moeder heeft hem jaren geleden laten zitten.*

'Ze komt echt,' hield de jongen vol.

'We praten er later wel over, kerel,' zei oom Peter tactvol.

Die avond lag de jongen wakker in bed in het stadshuis van zijn vader te luisteren naar de stemmen van zijn oom en tante die beneden in de studeerkamer in gesprek waren. In diezelfde kamer had Montague Saul de afgelopen maanden gezwoegd aan de vertaling van zijn broze papyrusfragmenten. In diezelfde studeerkamer had hij vijf dagen terug een hersenbloeding gekregen en was aan zijn bureau in elkaar gezakt. Deze mensen hoorden daar niet, tussen de kostbare bezittingen van zijn vader. Ze waren indringers in dit huis.

'Hij is nog maar een kind, Peter. Hij heeft opvang in een gezin nodig.'

'We kunnen hem moeilijk onder de arm meenemen naar Purity als hij zelf niet met ons mee wil.'

'Als je pas vijftien bent, heb je het niet voor het kiezen. Volwassenen moeten de beslissingen nemen.'

De jongen stond op en sloop de kamer uit. Hij ging halverwege de trap zitten om de rest van het gesprek af te luisteren.

'En hoeveel volwassenen heeft hij eigenlijk leren kennen? Je broer was eigenlijk niet volwassen. Hij ging zo op in zijn oude mummiewindsels dat hij waarschijnlijk amper heeft gemerkt dat er een kind in huis was.'

'Nu doe je hem onrecht aan, Amy. Mijn broer was een goed mens.'

'Een goed mens, maar bepaald wereldvreemd. Ik kan me niet voorstellen wat voor vrouw een kind van hem zou willen hebben. En dan laat ze dat kind vervolgens bij hem achter! Ik begrijp niet dat een vrouw zoiets doet.'

‘Monty heeft hem zeker niet slecht opgevoed. Hij haalt uitstekende cijfers op die school.’

‘Beoordeel je daarop of iemand een goede vader is? Of de jongen goede cijfers haalt?’

‘Hij weet zich ook te gedragen. Hij heeft zich heel goed gehouden tijdens de plechtigheid.’

‘Hij is lamgeslagen, Peter. Heb je hem ook maar één ogenblik op emotie kunnen betrappen?’

‘Monty was precies zo.’

‘Afstandelijk, bedoel je?’

‘Nee, intellectueel. Verstandelijk.’

‘Maar je kunt op je vingers natellen dat hij verdriet heeft. Ik kan wel huilen als ik bedenk hoe hij zijn moeder nu nodig heeft. Dat hij volhoudt dat ze bij hem zal komen, terwijl wij heel goed weten dat ze dat niet zal doen.’

‘Dat kunnen we niet weten.’

‘We hebben haar zelfs nooit ontmoet! Monty heeft ons vanuit Cairo alleen maar een briefje geschreven om ons te laten weten dat zijn zoontje pas was geboren. Ze kan hem wel in een biesen mandje hebben gevonden, zoals Mozes.’

De jongen hoorde boven zich een tree kraken en hij keek omhoog. Hij schrok toen hij zag dat zijn nichtje Lily vanachter de balustrade naar hem staarde. Ze bekeek hem, ze bestudeerde hem alsof hij een exotisch wezen was zoals ze nog nooit had meege maakt en wilde bepalen of hij gevaarlijk was.

‘O!’ zei tante Amy. ‘Je bent nog wakker!’

Zijn oom en tante waren net uit de studeerkamer gekomen en stonden onder aan de trap naar hem te kijken. Ze leken onaangenaam getroffen door het idee dat hij mogelijk had gehoord wat er was besproken.

‘Gaat het wel, lieverd?’ vroeg Amy.

‘Ja hoor, tante.’

‘Het is al heel laat. Misschien kun je beter weer naar bed gaan.’

Maar hij verroerde zich niet. Zittend op de traptree vroeg hij zich een ogenblik af hoe het zou zijn om bij deze mensen te

wonen. Wat hij van hen zou kunnen leren. Het zou afleiding voor hem zijn tot zijn moeder terugkwam.

‘Tante Amy,’ zei hij, ‘ik heb een besluit genomen.’

‘Waarover?’

‘Over waar ik de zomer wil doorbrengen.’

Ze ging meteen van het ongunstigste geval uit. ‘Neem er gerust de tijd voor! We hebben een heel leuk huis, aan het meer, met een kamer voor jou alleen. Je kunt beter beslissen nadat je het hebt gezien.’

‘Maar ik heb besloten bij jullie te gaan logeren.’

Zijn tante zweeg, te verbaasd om iets te zeggen. Toen begon ze te stralen en ze holde de trap op om de jongen te omhelzen. Ze rook naar Dove-zeep en Breck-shampoo. Zo gewoon, zo normaal. Een grijnzende oom Peter gaf hem een klap op zijn schouder om hem als zoon te begroeten. Hun vreugde was als een web van gesponnen suiker dat hem hun wereld in trok, waarin alles liefdevol en licht en blijmoedig was.

‘De kinderen zullen het zo fijn vinden dat je komt!’ zei Amy.

Hij keek even omhoog naar de balustrade, maar Lily was weg. Ze was onopgemerkt weggeslopen. Ik zal een oogje op haar moeten houden, dacht hij. Want ze houdt nu al een oogje op mij.

‘Nu hoor je bij ons,’ zei Amy.

Terwijl ze samen naar boven liepen, begon Amy al over haar plannen voor de komende zomer. De mooie plekje die ze hem zouden laten zien, de bijzondere gerechten die ze voor hem zou klaarmaken. Ze klonk blij, een beetje euforisch zelfs, als een moeder met een pasgeboren kind.

Amy Saul had geen flauw idee wat ze in huis haalden door hem mee te nemen.

2

Twaalf jaar later.

Misschien moest ze dit toch maar niet doen.

Dr. Maura Isles bleef staan voor de deuren van de Onze-Lieve-Vrouw van het Goddelijk Licht en aarzelde. De kerkgangers waren al naar binnen gegaan en ze stond in haar eentje in het donker terwijl sneeuw fluisterend op haar onbedekte hoofd viel. Door de gesloten kerkdeuren heen hoorde ze de organist het ‘Komt allen tezamen’ inzetten en ze besepte dat iedereen inmiddels was gaan zitten. Als ze de dienst wilde bijwonen, moest ze nu naar binnen.

Ze aarzelde omdat ze niet echt hoorde bij de gelovigen in de kerk. Maar de muziek sprak haar aan, net als de belofte van warmte en de troost van vertrouwde rituelen. Hier buiten stond ze alleen in de donkere straat. Alleen op kerstavond.

Ze liep het bordes op en ging naar binnen.

Ondanks het late uur zaten er veel gezinnen in de kerk, met slaperige kinderen die voor de nachtmis uit bed waren gehaald. Maura's late entree trok de aandacht van verschillende mensen en terwijl de laatste noten van ‘Komt allen tezamen’ verklonken, schoof ze snel op de eerste lege plek die ze zag, op een van de achterste banken. Bijna onmiddellijk moest ze met de overige aanwezigen weer opstaan voor het openingslied. Pastoor Daniel Brophy liep naar het altaar en sloeg een kruis.

‘De genade en vrede van God onze Vader en onze Heer Jezus Christus zij met u,’ zei hij.

‘En met u,’ prevelde Maura met de anderen mee. Al was ze in jaren niet in de kerk geweest, de antwoorden die ze als kind elke

zondag had gegeven, kwamen als vanzelf over haar lippen: ‘Heer ontferm u. Christus ontferm u. Heer ontferm u.’

Hoewel Daniel niet wist dat ze er was, richtte Maura al haar aandacht op hem. Op zijn donkere haar, gracieuze gebaren en welluidende bariton. Op deze avond kon ze haar ogen op hem laten rusten zonder schaamte, zonder zichzelf in verlegenheid te brengen. Op deze avond kon ze naar hem staren zonder op te vallen.

‘Schenk ons eeuwige vreugde in het hemels koninkrijk, waar hij woont en heerst met u en de Heilige Geest, één God tot in alle eeuwigheid.’

Maura ontspande zich op de bank en hoorde gedempt hoesten en klaaglijke geluidjes van onuitgeslapen kinderen. Kaarsen flakkerden op het altaar ter ere van het licht en de hoop in deze winternacht.

Daniel begon te lezen. ‘Maar de engel sprak tot hen: ‘Vreest niet, want zie, ik verkondig u een vreugdevolle boodschap die bestemd is voor het hele volk...’

Lucas, dacht Maura die de passage herkende. Lucas de heler.

‘... en dit zal voor u een teken zijn: gij zult het pasgeboren kind vinden, gewikkeld in...’ Hij zweeg en opeens rustte zijn blik op Maura. En ze dacht: *is het zo onverwacht me hier vanavond te zien, Daniel?*

Hij schraapte zijn keel, keek naar zijn aantekeningen en zette zijn voorlezing voort: ‘Gij zult het pasgeboren kind vinden, in doeken gewikkeld en liggend in een kribbe.’

Hoewel hij nu wist dat zij zich onder zijn toehoorders bevond, keek hij niet opnieuw naar haar. Niet tijdens het zingen van ‘Cantate Domino’ en ‘Dies sanctificatus’, niet tijdens het offertorium of de liturgie van de eucharistie. Terwijl anderen opstonden om ter communie te gaan, bleef Maura op haar plaats zitten. Als je niet geloofde, was het hypocriet om de hostie te willen ontvangen en miswijn te drinken.

Wat doe ik hier dan?

Toch bleef ze zitten tot het einde van de dienst, tot na de zegen en de afsluiting.

‘Ga heen in de vrede van Christus.’

‘Gode zij dank,’ antwoordden de kerkgangers.

Na de mis stonden de mensen op, knoopten hun jas dicht, trokken handschoenen aan en schuifelden achter elkaar aan naar de deur. Maura stond ook op en had net het middenpad bereikt toen ze merkte dat Daniel probeerde haar aandacht te trekken met een blik die haar smeekte op hem te wachten. Ze ging weer zitten, zich bewust van de nieuwsgierige blikken van mensen die langs haar kerkbank liepen. Ze wist wat zij zagen, of meenden te zien: een vrouw alleen, die hunkerde naar troostende woorden van een priester in de kerstnacht.

Of zagen ze meer?

Ze keek de mensen niet aan. Terwijl de kerk leegliep, staarde ze stoïcijns recht voor zich uit naar het altaar. Ze dacht: *het is laat en ik kan beter naar huis gaan. Ik zou niet weten wat voor zin het heeft hier te blijven.*

‘Hallo, Maura.’

Ze keek op en keek Daniel in de ogen. De kerk was nog niet leeg. De organiste pakte haar bladmuziek in en enkele leden van het koor moesten hun jas nog aantrekken, maar op dat moment richtte Daniels aandacht zich zo geconcentreerd op Maura dat ze de enige aanwezige had kunnen zijn.

‘Je bent heel lang niet geweest,’ zei hij.

‘Ja, dat is zo.’

‘De laatste keer was in augustus, meen ik.’

Dus jij hebt het ook bijgehouden.

Hij kwam naast haar zitten. ‘Het verbaast me je hier te zien.’

‘Het is toch kerstavond.’

‘Maar je gelooft niet.’

‘Ik kan nog altijd genieten van de mis. Van de muziek.’

‘Is dat de enige reden voor je komst? Een paar psalmen meezingen? Een paar amens en dankgebeden?’

‘Ik wilde naar muziek luisteren. Onder de mensen zijn.’

‘Je gaat me toch niet vertellen dat je vanavond alleen bent.’

Ze haalde haar schouders op en lachte even. ‘Je kent me toch, Daniel. Ik ben niet zo’n feestbeest.’

‘Ik dacht alleen... Ik bedoel: ik ging ervan uit...’

‘Nou?’

‘Dat je met iemand samen zou zijn. Zeker vanavond.’

Ik ben met iemand samen. Ik ben bij jou.

Ze zwegen allebei terwijl de organiste kwam aanlopen, met haar muziektas over de schouder. ‘Welterusten, meneer pastoor.’

‘Welterusten, mevrouw Easton. Dank u voor uw prachtige spel.’

‘Het was me een genoegen.’ De organiste wierp een laatste onderzoekende blik op Maura en liep toen door naar de uitgang. Ze hoorden de deur dichtslaan; nu waren ze eindelijk alleen.

‘Waarom heeft het zo lang geduurd?’ vroeg hij.

‘Ach, je weet hoe het gaat als je patholoog-anatoom bent. Het werk gaat altijd door. Een van onze collega’s is een paar weken geleden aan zijn rug geopereerd en wij moesten zijn werk overnemen. Het is gewoon erg druk geweest.’

‘Je kunt altijd de telefoon pakken.’

‘Ja, dat weet ik.’ Hij zou dat ook kunnen doen, maar had het nooit gedaan. Daniel Brophy zou nooit een voet over die streep zetten, en misschien was dat maar goed ook; ze worstelde met voldoende verleiding voor hen allebei.

‘Hoe gaat het met je?’ vroeg ze.

‘Je weet dat pastoor Roy een maand geleden een hersenbloeding heeft gehad? Ik ben voor hem ingevallen als politie-aalmoezenier.’

‘Dat heb ik van Rizzoli van de recherche gehoord.’

‘Ik was een paar weken geleden op de plaats delict in Dorchester waar die politieman was neergeschoten. Daar heb ik je gezien.’

‘Ik heb jou niet gezien. Je had wel even gedag kunnen zeggen.’

‘Ja, maar je was bezig. Volkomen geconcentreerd, zoals gewoonlijk.’ Hij lachte haar toe. ‘Wat kun jij verbeteren kijken, Maura. Wist je dat?’

Ze lachte. ‘Misschien is dat mijn probleem.’

‘Probleem?’

‘Ik schrik mannen af.’

‘Mij heb je niet afgeschrikt.’

Hoe zou ik dat kunnen? dacht ze. *Jouw hart laat zich niet overen.* Ze keek expres op haar horloge en kwam overeind. ‘Het is al erg laat en ik heb al veel te lang beslag op je gelegd.’

‘Ik heb geen dringende bezigheden,’ zei hij, terwijl hij met haar naar de deur liep.

‘Je moet je bekommeren om een stoet parochianen. Ook in de kerstnacht.’

‘Ik hoef zo meteen ook nergens heen.’

Ze bleef staan om hem aan te kijken. Ze stonden samen in de kerk die rook naar kaarsvet en wierook, een vertrouwde geur die haar terugvoerde naar kerstvieringen uit haar jeugd, andere missen. De tijd waarin een kerk binnengaan nog niet de heftige gevoelens opriep die haar nu in hun greep hadden. ‘Welterusten, Daniel,’ zei ze en draaide zich om naar de deur.

‘Gaat het weer vier maanden duren voordat ik je zie?’ riep hij haar na.

‘Dat weet ik niet.’

‘Ik mis onze gesprekken, Maura.’

Weer aarzelde ze, terwijl ze aanstalten maakte de deur open te doen. ‘Die mis ik ook. Misschien kunnen we ze daarom beter niet meer voeren.’

‘We hebben niets gedaan waarvoor we ons zouden moeten schamen.’

‘Nog niet,’ zei ze zacht en keek niet naar hem, maar naar de zware deur met houtsnijwerk, die zich tussen haar en haar ontspanning bevond.

‘Maura, laten we het hier niet bij laten. Er is geen enkele reden dat we niet kunnen doorgaan met een vorm van...’ Hij zweeg.

Haar mobieltje ging.

Ze diepte hem op uit haar tas. Op dit tijdstip kon een telefoontje niets goeds betekenen. Terwijl ze het gesprek aannam, voelde ze dat Daniel naar haar keek en voelde haar eigen nerveuze reactie op zijn blik.

‘Dr. Isles,’ zei ze en haar stem klonk onnatuurlijk koel.

‘Prettige kerst gewenst,’ zei rechercheur Jane Rizzoli. ‘Het ver-

baast me eigenlijk dat je niet thuis bent, maar daar kreeg ik geen gehoor.'

'Ik heb de nachtmis bijgewoond.'

'Tjees, het is al één uur. Is het nog niet afgelopen?'

'Jawel, Jane, de mis is afgelopen en ik sta op het punt weg te gaan,' zei Maura op een toon die niet aanmoedigde tot doorvragen. 'Wat heb je voor me?' vroeg ze, want ze wist al dat het telefoontje geen groet was, maar een oproep.

'Het adres is in Prescott Street, in East Boston, nummer twee-tien. Een woonhuis. Frost en ik zijn zo'n halfuur geleden aangekomen.'

'En?'

'We hebben een slachtoffer aangetroffen, een jonge vrouw.'

'Moord?'

'O ja.'

'Dat klinkt of je het nu al weet.'

'Je ziet het vanzelf als je hier bent.'

Ze verbrak de verbinding en merkte dat Daniel nog naar haar stond te kijken. Maar het ogenblik om risico's te nemen, om dingen te zeggen waarvan ze misschien allebei spijt zouden krijgen, was voorbij. De dood was tussenbeide gekomen.

'Moet je aan het werk?'

'Ik ben vannacht oproepbaar.' Ze stopte haar mobieltje weer in haar tas. 'Ik heb me vrijwillig gemeld omdat ik geen familie in de stad heb.'

'Juist deze nacht!'

'Dat het Kerstmis is, maakt me weinig uit.'

Ze deed de bovenste knoop van haar jas dicht en stapte naar buiten. Hij volgde haar naar buiten en terwijl ze door de pas gevallen sneeuw naar haar auto liep, keek hij haar na vanaf het bordes, zijn witte misgewaad wapperend in de wind. Ze keek om en zag dat hij zijn hand opstak om naar haar te zwaaien.

Hij zwaaide nog steeds terwijl ze wegreed.

3

De blauwe zwaailichten van drie surveillancewagens belichtten een waas van vallende sneeuw en verkondigden aan iedereen die dichterbij kwam: hier is iets gebeurd, iets verschrikkelijks. Maura voelde haar voorbumper over ijs schaven toen ze met haar Lexus dicht langs de rand van geruimde sneeuw schoof om ruimte te laten voor andere auto's om te passeren. Op dit late uur, in de kerstnacht, zouden de enige wagens die de smalle straat inreden waarschijnlijk net als de hare deel uitmaken van de entourage van de Dood. Ze gunde zich een ogenblik om krachten te verzamelen voor de uitputtende uren die haar wachtten, en voelde hoe haar vermoeide ogen onweerstaanbaar werden aangetrokken door de vele knipperlichten. Haar lichaam voelde als verdoofd, haar bloed leek trager te stromen. *Wakker worden*, dacht ze. *Tijd om aan het werk te gaan.*

Ze stapte uit en de plotselinge vlaag van koude lucht verdreef de slaap uit haar hoofd. Ze liep door pasgevallen poedersneeuw die ritselend bewoog waar ze haar laarzen neerzette. Het was nu half twee, maar er brandde nog licht in verscheidene van de eenvoudige huizen langs de straat. Achter een raam versierd met zuurstokken en vliegende rendieren in spuitsneeuw zag ze het silhouet van een nieuwsgierige buurman die vanuit zijn warme huis naar buiten staarde in een nacht die niet langer stil was, noch heilig.

'Hé, dr. Isles!' riep een politieman in uniform, een diender van middelbare leeftijd die ze vaag herkende, maar die kennelijk precies wist wie zij was. 'U treft het vannacht.'

'Dat kan ik ook tegen u zeggen.'

‘We hebben beiden aan het kortste eind getrokken.’ Hij lachte. ‘Vergeet het Vrolijk Kerstfeest maar.’

‘Is Rizzoli binnen?’

‘Ja, ze is met Frost en de video in de weer.’ Hij wees naar een woonhuis waarin overal licht brandde, een kleine schoenendoos, ingeklemd in een rij vermoeide huizen die ouder waren. ‘U kunt er inmiddels wel bij, waarschijnlijk.’

Het geluid van iemand die heftig moest overgeven leidde haar blik de straat in, waar een blonde vrouw gebukt over de sneeuwrand de zoom van haar lange jas ophield om hem niet met haar braaksel te bevuilden.

De politieman snoof en zei zachtjes tegen Maura: ‘Dat is echt een goeie voor moordonderzoek. Ze kwam stoer aanlopen, net *Cagney en Lacey*, en begint ons te commanderen. Ja, die weet van wanten. Dan gaat ze naar binnen, heeft het meteen al gezien en stormt naar buiten om te kotsen.’ Hij lachte.

‘Ik ken haar niet. Is ze van Moordzaken?’

‘Ik heb gehoord dat ze is overgeplaatst van Narcotica en Zeden. De commissaris moet zo nodig meer vrouwen naar voren schuiven.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Die houdt het niet lang vol, let maar op.’

De rechercheur veegde haar mond af en strompelde naar de voordeur, waar ze op het trapje ging zitten.

‘Zeg, collega!’ riep de agent. ‘Ga liever bij de plaats delict vandaan. Als je nog een keer moet kotsen, dan liever niet waar nog naar sporen moet worden gezocht.’

Een jongere collega die er ook bij was, gnuifde.

De blonde rechercheur schoot overeind en de felle zwaailichten bestreken haar beschaamde gezicht. ‘Ik ga even in de wagen zitten,’ mompelde ze.

‘Ja, doe dat maar.’

Maura zag dat de rechercheur zich terugtrok in de bescherming van haar auto. Welke gruwelen zouden haar in dit huis wachten?

‘Dokter,’ riep rechercheur Barry Frost. Hij kwam net naar buiten en stond in de deuropening, weggedoken in zijn windjack. Zijn blonde haar stond in plukken overeind, alsof hij net uit bed

was gerold. Hij zag altijd bleek, maar in het gele schijnsel van de lamp bij de voordeur zag hij er nog slechter uit dan anders.

‘Ik begrijp dat het binnen goed mis is,’ zei ze.

‘Niet wat je met Kerstmis onder ogen wilt krijgen. Ik wou even een frisse neus halen.’

Ze bleef staan voor het trapje en keek naar de verzameling voetstappen op de met een sneeuwlaagje bedekte treden. ‘Kan ik hier overheen?’

‘Ja hoor. Allemaal voetstappen van de collega’s.’

‘Waren er geen voetsporen?’

‘Hier buiten hebben we niet veel gevonden.’

‘O nee? Is hij door het raam naar binnen gevlogen?’

‘Het ziet ernaar uit dat hij een bezem heeft gebruikt. Daar kun je nog de sporen van zien.’

Ze fronste. ‘De dader heeft aandacht voor details.’

‘Wacht maar tot je ziet hoe het binnen is.’

Ze liep het trapje op en trok schoenhoesjes en handschoenen aan. Van dichtbij zag Frost er nog slechter uit, met een ingevallen gezicht waaruit al het bloed was weggetrokken. Maar hij haalde diep adem en zei sportief: ‘Ik ga wel voor.’

‘Nee, blijf jij maar in de frisse lucht. Rizzoli doet het wel.’

Hij knikte, maar keek haar niet aan; hij staaarde naar de straat met de verkrampte concentratie van iemand die zijn uiterste best doet zijn maaginhoud binnen te houden. Ze liet hem aan zijn worsteling over en pakte de deurknop. Ze had zich al op het ergste ingesteld. Ze was doodmoe en slaperig aangekomen, maar nu voelde ze de spanning door haar zenuwen vonken.

Ze ging naar binnen. Net voorbij de drempel bleef ze staan met bonzend hart, keek om zich heen en zag niets verontrustends. De eiken vloer in de hal was kaal. Achter een openstaande deur zag ze de huiskamer, vol goedkoop samengeraapt meubilair: een doorgezakte slaapbank, een zitzak, een boekenkast van multiplex en gasbetonblokken. Vooralsnog geen overduidelijke plaats delict. Het gruwelijke moest nog komen; ze wist dat het wachtte in dit huis omdat ze de blik in de ogen van Barry Frost en in het asgrijze gezicht van de vrouwelijke rechercheur had gezien.

Ze liep door de huiskamer naar de eetkamer, waar ze vier stoelen om een grenen tafel zag staan. Maar ze concentreerde zich niet op het meubilair; haar aandacht ging uit naar de manier waarop de tafel was gedekt, als voor een etentje. Vier couverts.

Op een van de borden was een uitgevouwen servet neergelegd, met bloedvlekken erop.

Voorzichtig pakte ze het servet vast. Ze tilde het aan een hoekje op en keek naar wat eronder op het bord lag. Onmiddellijk liet ze het servet vallen en geschrokken deed ze een stap achteruit.

‘Ik zie dat je de linkerhand hebt gevonden,’ zei een stem.

Maura draaide om haar as. ‘Je laat me schrikken.’

‘Wil je iets zien dat echt eng is?’ vroeg rechercheur Jane Rizzoli. ‘Kom maar mee.’ Ze draaide zich om en voerde Maura mee door een gang. Net als Frost zag Jane eruit alsof ze net uit bed was geroold. Haar broek was gekreukt, haar donkere haar was ongekamd. Anders dan Frost toonde ze geen enkele angst en haar schoenen in de ritselende papieren hoesjes bewogen doelbewust. Van alle rechercheurs die in het anatomisch lab kwamen was Jane degene die het vaakst meteen aan de snijtafel kwam staan. Het was Maura die achterbleef, haar aandacht getrokken door het spoor van bloeddruppels op de vloer.

‘Aan deze kant blijven,’ zei Jane. ‘We hebben hier wat vage voetafdrukken, twee kanten op. Een sportschoen. De sporen zijn zo goed als droog, maar ik wil geen vegen maken.’

‘Van wie is de melding gekomen?’

‘De alarmcentrale. Kort na middernacht.’

‘Waarvandaan?’

‘Dit huis.’

Maura fronste. ‘Het slachtoffer? Heeft ze om hulp gevraagd?’

‘Geen stem op de opname. Iemand heeft het alarmnummer gebeld en de hoorn neergelegd. De eerste surveillancewagen was er na tien minuten. De collega voelde dat de deur niet op slot was, ging naar de slaapkamer en sloeg op tilt.’ Jane bleef voor een deuropening staan en keek over haar schouder naar Maura. Een waarschuwend blik. ‘Hier wordt het heftig.’

Die afgehakte hand was al erg genoeg.

Jane ging opzij zodat Maura in de slaapkamer kon kijken. Ze zag geen slachtoffer; ze zag alleen maar bloed. Het gemiddelde menselijk lichaam bevat zo'n vijf liter bloed. Met dezelfde hoeveelheid rode verf kon een kleine kamer worden geschilderd. Wat ze tot haar verbijstering zag, toen ze vanaf de drempel naar binnen keek, leek maniakaal spatwerk, felrode druipende waaiers op witte muren, over meubels en het dekbed.

'Slagaderlijke bloeding,' zei Rizzoli.

Maura kon alleen zwigend knikken, terwijl ze de gebogen patronen bekeek en het gruwelverhaal las dat op deze muren geschreven was. Als vierdejaars medicijnen had ze op de eerste hulp een neergeschoten slachtoffer op de tafel zien doodbloeden. Terwijl de bloeddruk razendsnel afnam, had de chirurg in opleiding in zijn wanhoop een laparotomie verricht in de hoop haar inwendige bloedingen te kunnen stelpen. Hij had haar buik opengesneden, waarbij een fontein van slagaderlijk bloed uit de beschadigde aorta was blootgelegd, die de jassen en gezichten van de artsen had volgespoten. In de laatste wanhopige seconden, terwijl ze de buikholte afzogen en steriele tampons aanbrachten, had Maura zich alleen maar kunnen concentreren op het bloed. De felle glans, de geur die aan vlees deed denken. Ze had een klem vastgepakt in de open onderbuik en de warmte die door de mouw van haar jas was gedrongen had zo rustgevend aangevoeld als een bad. Die dag had Maura in de operatiekamer de alarmerende spuiters van slagaderlijk bloed gezien die zich zelfs bij een verlaagde bloeddruk kan voordoen.

Nu ze de slaapkamerramen bekeek, concentreerde ze zich opnieuw op het bloed, dat het verhaal van de laatste seconden van het slachtoffer vertelde. *Na het toebrengen van de eerste steekwond klopte het hart van het slachtoffer nog, er was nog bloeddruk.* Daar, boven het bed, was hoog aan de muur het eerste mitrailleursalvo in een boog terechtgekomen. Na enkele krachtige stoten werden de bogen lager. Het lichaam moest hebben getracht de afnemende bloeddruk te compenseren door vernauwing van de vaatwanden en versnelling van de hartslag. Maar met elke hartenklop pompte het zichzelf verder leeg, waardoor het hartfalen

werd bespoedigd. Toen de druk nog verder was gedaald, was het hart tot stilstand gekomen; nu spoot het bloed niet meer uit het lichaam, maar drupte nog wat na. Dit was het sterven dat Maura zag vastgelegd op deze muren, op dit bed.

Toen viel haar blik op iets dat haar bijna was ontgaan te midden van al dat bloed. Haar nekharen gingen recht overeind staan. Op een muur waren in bloed drie kruisen getekend, ondersteboven. Daaronder was een reeks cryptische symbolen aangebracht:

‘Wat betekent dat?’ vroeg Maura zacht.

‘We hebben geen idee. Daar studeren we nog op.’

Maura kon haar ogen er niet van afhouden. Ze slikte. ‘Verdomme, wat is dit?’

‘Wacht maar tot je hebt gezien wat er nog meer is.’ Jane liep om het bed heen en wees naar de vloer. ‘Hier ligt het slachtoffer. Wat er van haar over is, tenminste.’

Pas toen Maura om het bed heen was gelopen, kon ze de vrouw zien liggen. Ze lag ongekleed op haar rug. Door het leegbloeden had haar huid de kleur van albast gekregen en Maura moest opeens denken aan haar bezoek aan een zaal in het British Museum waar tientallen brokstukken van Romeinse beelden werden getoond. In de loop van de eeuwen was het marmer beschadigd geraakt, koppen en armen waren afgebroken zodat er alleen nog anonieme torso’s van over waren. Dat was wat ze nu zag terwijl ze neerkeek op het lijk. *Een beschadigde Venus. Zonder hoofd.*

‘Het ziet ernaar uit dat ze hier op het bed is vermoord,’ zei Jane. ‘Dat zou de bloedspatten op die muur daar verklaren en al het bloed op de matras. Daarna heeft hij haar op de vloer neergelegd, misschien omdat hij een harde ondergrond nodig had om

verder te kunnen snijden.’ Jane haalde diep adem en wendde zich af, alsof ze plotseling de grens van haar incasseringsvermogen had bereikt en niet meer naar het lijk kon kijken.

‘Je zei dat de eerste wagen er tien minuten over heeft gedaan om op de melding te reageren,’ zei Maura.

‘Ja.’

‘Wat hier is gebeurd: het amputeren, het afsnijden van het hoofd, dat heeft meer dan tien minuten gekost.’

‘Dat hebben wij ook bedacht. Ik denk niet dat het slachtoffer het alarmnummer heeft gebeld.’

De vloer kraakte en ze draaiden zich allebei om. Barry Frost stond op de drempel; hij leek niet te popelen om verder te komen.

‘De technische recherche is er,’ zei hij.

‘Laat maar binnenkomen.’ Jane zweeg even. ‘Je ziet een beetje groen.’

‘Ik vind dat ik me redelijk goed hou. In dit geval.’

‘En Kassovitz? Is ze al klaar met kotsen? We kunnen hier wel wat hulp gebruiken.’

Frost schudde zijn hoofd. ‘Ze zit nog in de wagen. Ik geloof niet dat ze dit aankan. Ik ga de techneuten halen.’

‘Zeg haar dan dat ze goddorie wat flinker moet worden!’ riep Jane hem na. ‘Het ergert me rot als een vrouw me laat zitten. Dat geeft ons allemaal een slechte naam.’

Maura keek weer naar de torso op de vloer. ‘Heb je al...’

‘De rest gevonden?’ vroeg Jane. ‘Ja hoor. De linkerhand heb je gezien. De rechterarm ligt in het bad. En nu moest ik je maar eens de keuken laten zien.’

‘Wat is daar dan?’

‘Daar zijn nog meer verrassingen.’

Terwijl Maura zich omdraaide om achter haar aan te lopen, zag ze zichzelf in de slaapkamerspiegel. Haar spiegelbeeld staaarde haar met vermoeide ogen aan; haar zwarte haar hing sluijk af door de gesmolten sneeuw. Maar het was niet haar eigen aanblik waardoor ze verstarde. ‘Jane,’ fluisterde ze. ‘Moet je kijken.’

‘Wat?’

‘In de spiegel. Die tekens.’ Maura draaide zich om en staaarde

naar de tekens aan de muur. ‘Het zijn geen symbolen, het zijn letters die je in een spiegel kunt lezen.’

Jane keek naar de muur en naar de spiegel. ‘Is dat een woord?’

‘Ja. Er staat *peccavi*.’

Jane schudde haar hoofd. ‘Zelfs in de spiegel zegt het me niets.’

‘Het is Latijn, Jane.’

‘Wat betekent het dan?’

‘*Ik heb gezondigd.*’

Even keken de vrouwen elkaar aan. Toen begon Jane te lachen. ‘Nou, dat is pas een fraaie bekentenis. Denk je dat deze zonde met een paar weesgroetjes kan worden afgedaan?’

‘Misschien slaat het niet op de dader. Misschien slaat het op het slachtoffer.’ Ze keek Jane aan. ‘Ik heb gezondigd.’

‘Straf,’ zei Jane. ‘Wraak.’

‘Het kan een motief zijn. Ze kan de woede van de dader hebben opgewekt. Ze kan tegen hem hebben gezondigd. Dit kan zijn wraak zijn.’

Jane haalde diep adem. ‘Laten we maar naar de keuken gaan.’ Ze ging Maura voor door de gang. Bij de keukendeur bleef ze staan om naar Maura te kijken, die voor de drempel bleef staan, te verbijsterd om een woord uit te brengen.

Op de tegelvloer was een grote rode kring getekend in wat rood krijt leek. Om de kring heen waren bergjes zwart kaarsvet gestold. *Kaarsen*, dacht Maura. Midden in de kring, zo neergezet dat de ogen hen aanstaarden, stond het afgehouden hoofd van een vrouw.

Een kring. Vijf zwarte kaarsen. *Het is een offerritueel.*

‘En nu word ik geacht naar huis te gaan, naar mijn dochttertje,’ zei Jane. ‘Morgenochtend gaan we bij de boom zitten om de cadeautjes uit te pakken en te doen alsof het vrede op aarde is. Maar dan moet ik weer denken aan... dat ding... dat me aanstaart. Godverdomme, wat een leuke Kerstmis.’

Maura slikte. ‘Weten we wie ze is?’

‘Nou, ik heb haar vriendinnen en burens er niet bijgehaald voor een identificatie. *Kennen jullie die kop hier op de keukenvloer?* Maar als ik naar de foto op haar rijbewijs kijk, is dit volgens mij

Lori-Ann Tucker. Achtentwintig jaar. Bruin haar, bruine ogen.' Jane lachte. 'Als je alle lichaamsdelen weer verenigt, is dat wat je krijgt.'

'Wat weet je van haar?'

'In haar tasje hebben we een salarisstrookje van haar gevonden. Ze werkt in het Wetenschapsmuseum. We weten niet wat ze daar doet, maar aan het huis en de inrichting te zien...' Jane keek om naar de eetkamer. '... verdient ze geen tonnen.'

Ze hoorden stemmen en voetstappen van het technische onderzoeksteam. Jane richtte zich meteen op om de collega's te begroeten met iets van haar gebruikelijke aplomb. De onverstoorbare rechercheur Rizzoli die iedereen kende.

'Nou, jongens,' zei ze tegen Frost en de beide mannelijke misdaadexperts die voorzichtig de keuken betraden. 'Het is weer genieten vandaag.'

'Jezus,' mompelde een van de experts. 'Waar is de rest van het slachtoffer?'

'Her en der in de kamers. Misschien willen jullie beginnen met...' Ze zweeg opeens en verstijfde.

De telefoon op het aanrecht ging over.

Frost stond er het dichtst bij. 'Wat denk je?' vroeg hij aan Rizzoli.

'Neem maar op.'

Behoedzaam pakte Frost met zijn gehandschoende hand de hoorn op. 'Hallo? Hallo?' Even later legde hij hem weer neer. 'Ze hebben opgehangen.'

'Kijk naar de nummerherkenning.'

Frost drukte een knopje in. 'Het is een nummer in Boston.'

Jane pakte haar mobieltje en keek naar het nummer in het venstertje. 'Ik zal proberen het te bellen,' zei ze. Ze drukte het nummer in. Bleef staan luisteren terwijl het overging. 'Er wordt niet opgenomen.'

'Ik zal kijken of er eerder door dat nummer is gebeld,' zei Frost. Hij nam de geschiedenis door en bekeek alle nummers die hadden gebeld en waarnaar was gebeld. 'Hier is het telefoontje met het alarmnummer. Tien minuten na middernacht.'

‘Onze dader die zijn actie kenbaar maakt.’

‘Vlak daarvoor is er nog een gesprek geweest. Een nummer in Cambridge.’ Hij keek op. ‘Dat was om vijf over twaalf.’

‘De dader heeft twee keer met dit toestel gebeld?’

‘Als het de dader was.’

Jane staaarde naar het toestel. ‘Daar moeten we over nadenken. Hij staat hier in de keuken. Hij heeft haar net doodgestoken en in stukken gesneden. Haar hand afgesneden, haar arm. Hij heeft haar hoofd hier op de vloer neergezet. Waarom zou hij dan iemand opbellen? En wie?’

‘Ga maar na,’ zei Maura.

Jane gebruikte haar mobieltje nogmaals, nu om het nummer in Cambridge te bellen. ‘Hij gaat over. O, ik krijg een antwoordapparaat.’ Ze zweeg even en keek toen opeens op naar Maura.

‘Wie is het?’

Jane verbrak de verbinding en drukte het nummer nog een keer in. Ze gaf haar mobieltje aan Maura.

Maura hoorde dat het toestel drie, vier keer overging. Toen werd het antwoordapparaat ingeschakeld en was er een bandje te horen. De stem klonk direct op een sinistere manier vertrouwd.

‘Dit is het toestel van dr. Joyce P. O’Donnell. Ik wil graag contact met u opnemen, dus als u een boodschap inspreekt, bel ik terug.’

Maura verbrak de verbinding en keek naar Jane, die net zo verbijsterd was als zij. ‘Waarom zou de dader Joyce O’Donnell opbellen?’

‘Dat meen je niet,’ zei Frost. ‘Is het háár nummer?’

‘Wie is dat?’ vroeg een van de technisch rechercheurs.

Jane keek hem aan. ‘Joyce O’Donnell,’ zei ze, ‘is een vampier.’

4

Dit was niet waar Jane op kerstochtend wilde zijn.

Zij en Frost zaten in haar geparkeerde Subaru in Brattle Street te kijken naar het grote witte huis uit de koloniale periode. De laatste keer dat Jane hier op bezoek was geweest, was in de zomer, toen de voortuin onberispelijk verzorgd was. Nu ze het huis in een ander seizoen zag, kwam ze opnieuw onder de indruk van de goede smaak die sprak uit alle details, van de leigrijze kozijnen tot de indrukwekkende krans aan de voordeur. Het smeedijzeren hek was versierd met dennengroen en linten en door een raam aan de voorkant kon ze de boom zien staan, vol glinsterende versiersels. Het verbaasde haar. Zelfs bloedzuigers maakten werk van Kerstmis.

‘Als jij niet wilt,’ zei Frost, ‘ga ik wel met haar praten.’

‘Denk je dat ik het niet aankan?’

‘Het lijkt me moeilijk voor je.’

‘Het enige waar ik moeite mee zal hebben, is dat ik haar niet mag wurgen.’

‘Dat bedoel ik. Jullie voorgeschiedenis kan je parten spelen. Wat er is gebeurd, kleurt alles. Daardoor kun je niet objectief zijn.’

‘Niemand die weet wie ze is en wat ze doet kan objectief zijn.’

‘Rizzoli, ze wordt gewoon betaald voor wat ze doet.’

‘Dat worden hoeren ook.’ Maar hoeren doen niemand kwaad, dacht Jane, terwijl ze naar het huis van Joyce O’Donnell staarde. Dat huis was betaald met het bloed van slachtoffers die waren vermoord. Hoeren huppelen niet in een chic pakje van St. John een rechtszaal in om een slachter vrij te pleiten.

‘Ik wou alleen zeggen dat je je een beetje moet inhouden,’ zei

Frost. ‘We hoeven haar niet aardig te vinden. Maar we kunnen het ons niet veroorloven om haar tegen ons in het harnas te jagen.’

‘Dacht je dat ik dat van plan was?’

‘Als ik zo naar je kijk, heb je je klauwen al klaar.’

‘Alleen om mezelf te verdedigen.’ Jane deed het portier open. ‘Want ik denk dat dat wijf haar klauwen in mij wil zetten.’ Ze stapte uit en zakte tot over haar enkels weg in de sneeuw, maar ze voelde de kou amper door haar sokken dringen; de grootste kilte was niet fysiek. Ze concentreerde zich op het huis, op de confrontatie die haar wachtte, met een vrouw die Janes geheime angsten maar al te goed kende. Die ook wist hoe ze van die angsten gebruik kon maken.

Frost zwaaide het hek open en ze liepen over het sneeuwvrij gemaakte pad. De flagstones waren beijzeld en Jane deed zo haar best om niet uit te glijden dat ze zich, tegen de tijd dat ze het bordes had bereikt, onzeker en uit balans voelde. Geen goed begin voor een confrontatie met Joyce O’Donnell. Het werd er niet beter op toen de voordeur openging. O’Donnell zag er als gewoonlijk elegant uit, met haar kortgeknipte blonde haar, in een roze button-downblouse en kakibroek, die haar atletische gestalte accentueerden. Jane voelde zich in haar gekreukte zwarte broekpak met klamme broekspijpen van de sneeuw als een smekeling bij de paleisdeur. *Zo ziet ze me ook graag.*

O’Donnell knikte koel. ‘De recherche.’ Ze ging niet onmiddellijk opzij, als om te benadrukken dat ze zich hier op eigen terrein bevond.

‘Mogen we binnenkomen?’ vroeg Jane ten slotte. Ze wist dat ze natuurlijk binnengelaten zouden worden. Dat het spel al was begonnen.

O’Donnell maakte een uitnodigend gebaar. ‘Mijn eerste kerstdag breng ik liever anders door,’ zei ze.

‘Wij zijn er ook niet gelukkig mee,’ pareerde Jane. ‘En ik weet zeker dat het slachtoffer dat ook niet zou zijn geweest.’

‘Ik heb al verteld dat de opname is gewist,’ zei O’Donnell, terwijl ze voorging naar haar zitkamer. ‘Jullie kunnen hem wel af-luisteren, maar er valt niets te horen.’

Er was niet veel veranderd sinds Janes vorige bezoek aan het huis. Ze zag dezelfde abstracte schilderijen aan de muur, dezelfde Perzische kleden in diepe kleuren. Alleen de kerstboom was nieuw. De kerstbomen die Jane in haar kinderjaren had gekend, waren op goed geluk opgetuigd met de kakelbonte collectie versieringen die zo stevig waren dat ze eerdere kerstdagen bij de Rizzoli's hadden overleefd. En slingers, heel veel slingers. Casinobomen, had Jane ze genoemd.

Maar aan deze boom hing geen enkele slinger. In dit huis was niets kakelbont. In plaats daarvan hingen er kristallen prisma's en zilveren druppels aan de takken die de winterzon op de muren weerkaatsten, in de vorm van dansende lichtvlekjes. *Verdomme, zelfs haar kerstboom bezorgt me een minderwaardigheidscomplex*, dacht Jane.

O'Donnell liep naar haar antwoordapparaat. 'Dat is alles wat ik nog heb,' zei ze en drukte op Play. De digitale stem zei: 'U hebt geen nieuwe berichten.' Ze keek naar de rechercheurs. 'De opname waar u naar vraagt heb ik helaas gewist. Zodra ik gisteravond thuiskwam, heb ik al mijn berichten afgeluisterd. En gewist. Toen ik jullie verzoek kreeg om de opname te bewaren, was het jammer genoeg al te laat.'

'Hoeveel berichten waren er?' vroeg Jane.

'Vier. Die van jullie was het laatste.'

'Het bericht dat ons interesseert zal omstreeks tien over twaalf zijn binnengekomen.'

'Ja, en het nummer staat nog op de elektronische lijst.' O'Donnell drukte een knopje in en zocht het gevraagde tijdstip op. 'Maar degene die op dat tijdstip heeft gebeld, heeft niets ingesproken.' Ze keek Jane aan. 'Er was geen bericht.'

'Wat hoorde u dan?'

'Dat zeg ik toch. Niets.'

'Geen achtergrondgeluid? Verkeer, of de tv?'

'Zelfs geen hoorbare ademhaling. Een paar seconden stilte en dan de klik van het ophangen. Daarom heb ik het bericht meteen gewist. Er viel niets aan te horen.'

'Komt het nummer van de beller u bekend voor?' vroeg Frost.

‘Zou ik dat moeten kennen?’

‘Dat vragen we nu juist aan u,’ zei Jane en de bitse toon in haar stem was onmiskenbaar.

O’Donnell keek haar aan en Jane zag heel even iets van gering-schatting in haar ogen. *Alsof ik te min ben om aandacht aan te besteden.* ‘Nee, het nummer zei me niets,’ zei O’Donnell.

‘Kent u de naam Lori-Ann Tucker?’

‘Nee. Wie is dat?’

‘Ze is afgelopen nacht in haar eigen huis vermoord. Het telefoon-tje was afkomstig van haar toestel.’

O’Donnell zweeg even en zei toen, heel redelijk: ‘Misschien was ze verkeerd verbonden.’

‘Dat denk ik niet, dr. O’Donnell. Ik denk dat het wel degelijk de bedoeling was ú te bellen.’

‘Waarom is er dan opgebeld en niets gezegd? Het is waarschijnlijker dat ze mijn antwoordapparaat heeft afgeluisterd, begreep dat ze zich had vergist en gewoon heeft opgehangen.’

‘Ik denk niet dat het slachtoffer u heeft gebeld.’

Weer zweeg O’Donnell, nu langer. ‘Juist ja,’ zei ze. Ze liep naar een leunstoel en ging zitten, maar niet omdat ze getroffen was. Ze zag er volkomen onverstoorbaar uit, als een keizerin op haar troon. ‘U denkt dat de dader mij heeft gebeld.’

‘Dat lijkt u niet te verontrusten.’

‘Ik weet nog niet genoeg om verontrust te zijn. Ik weet niets van de zaak. Waarom vertelt u me er niet wat meer over?’ Ze gebaarde naar de bank om haar bezoek uit te nodigen te gaan zitten. Het was haar eerste blijk van gastvrijheid.

Want nu hebben we haar iets interessants te bieden, dacht Jane. *Ze heeft bloed geroken. Daar hunkert deze vrouw naar.*

De bank was maagdelijk wit en Frost bleef even staan voordat hij ging zitten, alsof hij bang was dat hij er vlekken op zou maken. Maar Jane bedacht zich geen ogenblik. Ze ging zitten, in haar door de sneeuw vochtig geworden broek, en concentreerde zich op O’Donnell.

‘Het slachtoffer was een vrouw van achtentwintig,’ zei Jane. ‘Ze is afgelopen nacht omstreeks middernacht vermoord.’

‘Verdachten?’

‘We hebben nog niemand aangehouden.’

‘Dus u hebt geen idee wie het heeft gedaan.’

‘Ik zeg alleen dat we niemand hebben aangehouden. We trekken aanwijzingen na.’

‘En een daarvan leidt naar mij.’

‘Iemand heeft u vanuit het huis van het slachtoffer opgebeld. Dat kan heel goed de dader zijn geweest.’

‘En waarom zou hij, aangenomen dat het een hij is, mij willen spreken?’

Jane boog zich naar voren. ‘Dat weten we allebei, dr. O’Donnell. Het gaat om uw vak. U hebt waarschijnlijk een flinke fanclub van daders die u als hun vriendin beschouwen. U bent immers beroemd in moordenaarskringen. U bent de vrouwelijke psychiater die met monsters in gesprek gaat.’

‘Ik probeer die mensen alleen te begrijpen. Te bestuderen.’

‘U verdedigt ze.’

‘Ik ben neuropsychiater. Ik ben veel beter gekwalificeerd om verklaringen voor de rechtbank af te leggen dan de meeste deskundigen die u laat opdraven. Niet elke dader hoort in de gevangenis thuis. Een aantal van die mensen is zwaar beschadigd.’

‘Ja, die theorie van u ken ik wel. Iemand heeft een ram voor zijn kop gekregen, daardoor klopt het niet meer in zijn bovenkamer en daarna is hij dus niet meer verantwoordelijk voor wat hij doet. Hij kan best een vrouw vermoorden en aan stukken snijden en dan nog neemt u hem in de rechtszaal in bescherming.’

‘Is dat wat er met het slachtoffer is gebeurd?’ Nu leek O’Donnell merkwaardig belust, met een felle, dierlijke blik in haar ogen. ‘Zijn er ledematen afgesneden?’

‘Waarom vraagt u dat?’

‘Dat wil ik gewoon graag weten.’

‘Beroepshalve?’

O’Donnell ging ervoor zitten. ‘Mevrouw Rizzoli, ik heb talloze moordenaars gesproken. In de loop van de jaren heb ik heel veel gegevens verzameld over motieven, methoden en werkwijzen. Dus ik vraag het inderdaad beroepshalve.’ Ze zweeg even. ‘Het in

stukken snijden van het lijk komt vrij vaak voor. Zeker als de dader zich van het slachtoffer wil ontdoen.'

'Dat was in dit geval niet zo.'

'Dat weet u?'

'Dat is wel duidelijk.'

'Heeft hij de lichaamsdelen als het ware uitgestald? Op een theatrale manier?'

'Hoezo? Hebt u verknipte kennissen die daar een voorkeur voor hebben? Kunt u ons een naam of namen noemen? Ze schrijven u toch brieven? Uw naam is bekend in die kringen. De dokter die graag alle bijzonderheden wil horen.'

'Als ze me schrijven, is het meestal anoniem. Ze zetten hun naam er niet onder.'

'Maar u krijgt wel brieven,' zei Frost.

'Ik hoor soms iets van mensen.'

'Daders.'

'Of fantasten. Ik kan onmogelijk bepalen of ze de waarheid vertellen of niet.'

'U denkt dat er mensen bij zijn die alleen over hun fantasieën willen vertellen?'

'En die waarschijnlijk nooit zullen verwezenlijken. Ze hebben alleen een manier nodig om een drang te bevredigen die niet acceptabel is. Onaanvaardbare verlangens hebben we allemaal. De zachtmoedigste man heeft wel dagdromen over wat hij vrouwen zou willen aandoen. Dingen die zo pervers zijn dat hij er met niemand over durft te praten. Ik wed dat zelfs u soms onfatsoenlijke dingen denkt, meneer Frost.' Ze liet haar blik op hem rusten met de bedoeling hem in verlegenheid te brengen. Frost slaagde erin zelfs niet te blozen.

'Heeft iemand u geschreven over zijn fantasieën om een mens in stukken te hakken?' vroeg hij.

'Niet recent.'

'Maar het is wel een keer gebeurd?'

'Ik zei al dat het geen zeldzaam fenomeen is.'

'Als fantasie of als handeling?'

'Allebei.'

‘Wie heeft u over zijn fantasieën geschreven, dr. O’Donnell?’ vroeg Jane.

De vrouw keek Jane aan. ‘Die correspondentie is vertrouwelijk. Daarom durven ze mij hun geheimen te vertellen, hun verlangens, hun dagdromen.’

‘Bellen die mensen u ooit op?’

‘Zelden.’

‘En praat u dan met ze?’

‘Ik houd ze niet af.’

‘Houdt u bij door wie u wordt gebeld?’

‘Ik houd geen lijstje bij. Ik kan me niet herinneren wanneer de laatste keer was.’

‘Dat was gisteravond.’

‘Maar toen was ik er niet om de telefoon aan te nemen.’

‘U was er ook niet om twee uur,’ zei Frost. ‘Toen hebben we gebeld, maar toen kregen we het antwoordapparaat.’

‘Waar was u?’ vroeg Jane.

O’Donnell haalde haar schouders op. ‘De deur uit.’

‘Om twee uur in de kerstnacht?’

‘Ik was met vrienden.’

‘Hoe laat bent u thuisgekomen?’

‘Waarschijnlijk om half drie.’

‘Dat moeten wel goede vrienden van u zijn. Mogen we horen hoe ze heten?’

‘Daar maak ik bezwaar tegen.’

‘Waarom?’

‘Waarom wil ik geen inbreuk op mijn privésfeer? Moet ik echt antwoord geven op die vraag?’

‘Wij doen onderzoek in een moordzaak. Afgelopen nacht is een vrouw afgeslacht. Het was een van de gruwelijkste plaatsen delict die ik ooit heb gezien.’

‘En u wilt mijn alibi weten.’

‘Ik vind het alleen vreemd dat u ons daar niets over wilt vertellen.’

‘Word ik verdacht? Of wilt u me alleen laten voelen wie de baas is?’

‘U wordt niet verdacht. Momenteel niet.’

‘Dan ben ik niet verplicht u te woord te staan.’ O’Donnell stond meteen op en liep naar de deur. ‘Ik laat u even uit.’

Frost wilde ook opstaan, maar zag dat Jane rustig bleef zitten, en hij liet zich weer zakken.

‘Als u iets om het slachtoffer zou geven, als u had gezien wat hij met Lori-Ann Tucker heeft uitgehaald...’

O’Donnell draaide zich weer naar haar om. ‘Waarom vertelt u me dat niet? Wat is er precies met haar gebeurd?’

‘Dus u wilt bijzonderheden horen?’

‘Het is mijn specialisme. Ik heb meer bijzonderheden nodig.’ Ze liep naar Jane toe. ‘Voor een beter begrip.’

Of omdat je erop geilt. Daarom is opeens je interesse gewekt. Je lijkt razendbenieuwd.

‘U zegt dat ze in stukken is gehakt,’ zei O’Donnell. ‘Is het hoofd verwijderd?’

‘Rizzoli,’ zei Frost met een waarschuwend klank in zijn stem.

Maar Jane hoefde niets te onthullen. O’Donnell had al haar eigen conclusies getrokken. ‘Het hoofd is een buitengewoon krachtig symbool. Sterk verbonden met de persoon. Sterk verbonden met het individu.’ O’Donnell kwam dichterbij staan, naderend als een roofdier. ‘Heeft hij het als trofee meegenomen? Als souvenir van zijn daad?’

‘Vertelt u maar waar u gisteravond was.’

‘Of heeft hij het hoofd ter plekke achtergelaten? Ergens waar het een maximale schok zou uitlokken? Ergens waar het onmogelijk over het hoofd kon worden gezien? Op het aanrecht in de keuken, misschien? Of een opvallende plaats op de vloer?’

‘In wiens gezelschap hebt u de avond doorgebracht?’

‘Het is een krachtig expressiemiddel, het uitstallen van het hoofd. Het is een manier voor de dader om u te laten weten dat hij de absolute macht heeft. Hij laat u zien hoe machteloos u bent. En over hoeveel macht hij beschikt.’

‘Bij wie was u?’ Zodra Jane de woorden had uitgesproken, besefte ze haar vergissing. Ze had zich door O’Donnell laten voeren en had haar kalmte verloren. Het overtuigende bewijs van zwakte.

‘Wie mijn vrienden zijn, is privé,’ zei O’Donnell en ze voegde er met een lachje aan toe: ‘Afgezien van de man van wie u het al weet. Onze wederzijdse kennis. Hij vraagt vaak naar u, moet u weten. Hij wil altijd graag weten waar u mee bezig bent.’ Ze hoefde zijn naam niet uit te spreken. Ze wisten allebei dat ze doelde op Warren Hoyt.

Niet reageren, dacht Jane. *Laat haar niet merken hoe ze me bij de strot heeft*. Maar ze voelde hoe haar gezicht verstrakte en ving de bezorgde blik van Frost op. De littekens die Hoyt op Janes handen had achtergelaten, waren alleen de zichtbare wonden; er waren wonden die veel dieper gingen. Zelfs nu nog, ruim twee jaar later, schrok ze zodra ze zijn naam hoorde.

‘Hij is een fan van u,’ zei O’Donnell. ‘Hoewel hij door uw toedoen nooit meer zal kunnen lopen, koestert hij geen enkele rancune.’

‘Het kan me geen barst schelen wat hij vindt.’

‘Ik ben vorige week nog bij hem geweest. Hij heeft me zijn knipselverzameling laten zien. Zijn dossier-Janie, zoals hij zelf zegt. Toen u van de zomer betrokken was bij de gijzeling in het ziekenhuis is hij de hele nacht voor de tv blijven zitten. Hij heeft er geen seconde van gemist.’ O’Donnell wachtte even. ‘Hij vertelde dat u een dochtertje hebt gekregen.’

Jane voelde dat haar rugspieren verstrakten. *Dit hoef je niet van haar te pikken. Ze mag je niet verder onder druk zetten.*

‘Uw dochtertje heet Regina, geloof ik?’

Jane schoot overeind en hoewel ze kleiner was dan O’Donnell, was de uitdrukking in Janes ogen zo fel dat O’Donnell een stap achteruit deed. ‘We komen terug,’ zei Jane.

‘Bel me zo vaak u wilt,’ zei O’Donnell. ‘Ik heb jullie verder niets te zeggen.’

‘Ze liegt,’ zei Jane.

Ze rukte het portier open en schoof achter het stuur. Ze bleef zitten staren naar wat zo op een kerstkaart had gekund: ijspegels die glinsterden in de zon, besneeuwde huizen met smaakvolle deurkransen en hulst. Geen ordinaire kerstmannen en rendieren

in deze straat, geen toestanden op het dak zoals in Revere, waar ze was opgegroeid. Ze dacht aan het huis van Johnny Silva, bij haar ouders in de straat, en de mensen die van heinde en verre kwamen kijken naar de verblindende lichtshow die de Silva's elk jaar in hun voortuin opvoerden. Daar zag je een Kerstman en de drie wijzen en de kribbe met Maria en Jezus en een menagerie van zoveel dieren dat de ark van Noach onder het gewicht zou zijn bezweken. Allemaal felverlicht als een kermis. Het energieverbruik van de Silva's rond Kerstmis was te vergelijken met dat van een klein land in Afrika.

Maar hier in Brattle Street ontbrak het aan uitbundig vertoon, hier was alleen bescheiden elegantie te vinden. Hier woonden geen Johnny Silva's. Ze had liever die idioot van een Johnny als buur dan de vrouw die hier woonde.

'Ze weet meer van de zaak dan ze ons vertelt.'

'Hoe kom je daarbij?' vroeg Frost.

'Instinct.'

'Ik dacht dat je daar niet in geloofde, in instinct. Dat zeg je altijd zelf. Dat het niets meer is dan een vermoeden.'

'Maar ik ken deze vrouw. Ik weet wat ze spannend vindt.' Ze keek naar Frost, wiens winters bleke gezicht in het waterige zonlicht nog bleker leek. 'Ze heeft afgelopen nacht meer van de dader gehoord dan stilte.'

'Dat kun je niet weten.'

'Waarom heeft ze het bericht dan gewist?'

'Waarom niet? Als er niets werd gezegd?'

'Dat zegt zij.'

'O man. Ze heeft je in de tang.' Hij schudde zijn hoofd. 'Ik wist toch dat het zou gebeuren.'

'Ze heeft me helemaal niet in de tang.'

'O nee? Toen ze over Regina begon, ben jij daar toen rustig onder gebleven? Ze is psychiater. Ze weet precies hoe ze je moet aanpakken. Je zou het contact met haar aan anderen moeten overlaten.'

'Wie moet het dan doen? Kassovitz, dat watje?'

'Iemand die geen voorgeschiedenis met haar heeft. Iemand op

wie ze geen vat heeft.’ Hij keek Jane zo onderzoekend aan dat ze het liefst had weggekeken. Ze werkten nu twee jaar als koppel en hoewel ze geen dikke vrienden waren, begrepen ze elkaar op een ander niveau dan vrienden of zelfs partners, omdat ze dezelfde gruwelen hadden beleefd en zij aan zij hadden gestreden. Frost kende haar voorgeschiedenis met Joyce O’Donnell nog beter dan Gabriel, haar man.

En die met de dader, die de Chirurg werd genoemd.

‘Je bent nog altijd bang voor haar, hè?’ zei hij zacht.

‘Ze maakt me alleen razend.’

‘Omdat ze wéét waar je bang voor bent. En ze blijft maar op hem hameren; ze begint altijd weer over hem.’

‘Moet ik bang zijn voor iemand die niet eens zijn tenen kan bewegen? Die niet kan piesen als er geen verpleegkundige is om een slangetje in zijn lul te duwen? Ja, nou, ik ben reuzebang voor Warren Hoyt.’

‘Heb je nog nachtmerries?’

Ze schrok van zijn vraag. Tegen hem kon ze niet liegen; dat zou hij zien. Dus zei ze niets, maar bleef voor zich uit staren, naar die keurige straat met de keurige huizen.

‘Ik zou er last van hebben,’ zei hij, ‘als het mij was overkomen.’

Maar het is jou niet overkomen, dacht ze. Ik ben degene die Hoyts mes tegen zijn keel heeft gevoeld, die er de littekens van zijn scalpel aan heeft overgehouden. Ik ben degene aan wie hij nog altijd denkt, over wie hij fantaseert. Hoewel hij haar nooit meer iets zou kunnen aandoen, vond ze het een sinister idee dat hij zijn verlangens op haar projecteerde.

‘Waarom hebben we het over hem?’ vroeg ze. ‘Het gaat om O’Donnell.’

‘Ze zijn met elkaar verbonden.’

‘Ik ben niet degene die elke keer zijn naam noemt. Zullen we ons tot het onderwerp beperken? Joyce P. O’Donnell en waarom de dader juist haar heeft gebeld.’

‘We weten niet zeker of het de dader was die haar heeft gebeld.’

‘Met O’Donnell praten is voor elke psychopaat een vorm van geweldige telefoonseks. Bij haar kunnen ze hun smerigste fanta-

sieën kwijt, en zij vindt het allemaal even interessant en vraagt om meer, terwijl ze intussen aantekeningen maakt. Daarom zal hij haar hebben gebeld. Hij had behoefte aan een luisterend oor en het ligt voor de hand om haar te bellen. Dr. Moord.' Met een driftig gebaar draaide ze het contactsleuteltje om en startte. Koude lucht werd door de ventilatieopeningen geblazen. 'Daarom heeft hij haar gebeld. Om op te scheppen. Te genieten van haar aandacht.'

'Waarom zou ze daarover liegen?'

'Waarom wilde ze ons niet vertellen waar ze is geweest? Dan ga je je toch afvragen in welk gezelschap ze verkeerde. Of dat telefoontje niet een uitnodiging was.'

Frost keek haar fronsend aan. 'Wil je daarmee zeggen wat ik denk dat je wilt zeggen?'

'Afgelopen nacht heeft onze dader voor twaalven Lori-Ann Tucker aan mootjes gehakt. Daarna belt hij O'Donnell. Ze beweert dat ze niet thuis was, dat de beller haar antwoordapparaat heeft gekregen. Maar stel dat ze wél thuis was? Dat ze elkaar wél hebben gesproken?'

'We hebben haar rond tweeën thuis gebeld. Toen was ze niet thuis.'

'Omdat ze toen niet meer thuis was. Ze zei net dat ze bij vrienden was.' Jane heek hem aan. 'Als het nu eens maar één vriend was? Een splinternieuwe vriend.'

'Kom nou. Je denkt toch niet dat ze de dader zou beschermen?'

'Volgens mij is ze tot alles in staat.' Jane haalde de auto van de handrem en reed weg. 'Tot alles.'